

PO ROCE OD ZATČENÍ BYL MIKOLA DZIADOK ODSOUZEN NA 5 LET VĚZENÍ

Dne 11. listopadu 2020 byl zatčen anarchističtí Mikola Dziadok. Následně byl mučen a násilím a dalšími pohrůžkami nucen k nadržovanému přiznání a prozrazení přístupových hesel ke svým webovým účtům.

Není to poprvé, co čelí represi. Již dříve byl pět let vězněn Lukašenkova režimu. Své postřehy z vězení popsal v knize *Paralelní svět v barvě*, kterou v českém překladu vydalo *Nakladatelství AF* v roce 2018. Mikola ji téhož roku osobně představil na *Anarchistickém festivalu knihy* v Praze.

Rok od posledního zatčení, 10. listopadu 2021, se v Minsku konalo poslední soudní stání v kauze, kterou na Mikolu režim vyrobil, jak je to v Bělorusku u politických aktivistů zvykem, stejně jako je dopředu dán výsledek. Mikola byl obviněn ze tří trestných činů: z výzvy k akci proti národní bezpečnosti Běloruska, z účasti na hrubém porušování pořádku a z nezákonné akce s použitím hořlavé látky.

Soud, jak se dalo předpokládat, uznal Mikolu vinným ve všech bodech obžaloby a poslal ho na 5 let do trestanecké kolonie. To je plně v souladu s tím, co požadoval státní zástupce.

V minulosti se Mikola stal jedním z hlavních nepřátel *Odělení pro boj s organizovaným zločinem (GUBOPiK)* kvůli výsměšným jízlivým komentářům na adresu

této organizace. Od července 2020 až do svého zatčení v listopadu 2020 byl Mikola „v podzemí“ – všechny síly represivního aparátu ho hledali téměř pět měsíců.

Tento soud znovu ukázal, že Lukašenkův režim se bojí nejen fyzické konfrontace v ulicích, ale i v informačním prostředí. Mikola se totiž stal poměrně sledovaným blogerem a právě slovem v roce 2020 bojoval proti diktatuře v Bělorusku. Ze země přitom neodešel jako jiní autoři, nýbrž zůstal, což se mu také stalo osudným.

→ Zdroj:

<https://www.afed.cz/text/7513/belorusky-rezim-odsoudil-mikolu-dziadoka>

VYNESEN ROZSUDEK NAD ANARCHOPARTYZÁNY

Ve středu 22. 12. 2021 byli v Minsku odsouzeni běloruští anarchisté Sergej Romanov, Igor Oliněvič, Dmitrij Rezanovič a Dmitrij Dubovskij.

Soud vynesl exemplární tresty za „terorismus“:

- **Sergej Romanov – 20 let**
- **Igor Oliněvič – 20 let**
- **Dmitrij Rezanovič – 19 let**
- **Dmitrij Dubovskij – 18 let**

Všichni čtyři anarchisté byli po provedení minimálně tří přímých akcí zatčeni 29. října 2020 na bělorusko-ukrajinské hranici a obviněni z terorismu a nezákonného převozu zbraní. Soudní proces s vyloučením veřejnosti začal 15. listopadu 2021.

Obrovské tresty za symbolické přímé akce dokazují strach diktatury z anarchistů.

V tuto chvíli jde o nejvyšší tresty za celou dobu politických represí v zemi.

Mikola Dziadok napsal loni hned po zatčení tzv. skupiny anarchopartyzánů: „Oliněvič, Dubovskij, Rezanovič a Romanov nejsou obyčejní političtí vězni. Jsou to váleční zajatci. Zvolili si cestu sabotáží a diverzních akcí, tu nejnebezpečnější z možných revolučních cest. Udělali to záměrně, protože to odpovídá jejich přesvědčení a charakteru: jsou energičtí, odvážní a rozhodní. Tito lidé jsou revolucionáři, kteří riskovali všechno. Jsme povinni je

podpořit, protože obětuje-li je občanská společnost státnímu systému, ten už zítra prohlásí za teroristy všechny, kteří dělají graffiti na státní budovy nebo vyvěšují prapory na sloupy elektrického vedení. Totéž se stalo také s termínem extremismus... Ať už jsou vaše politické názory a váš postoj k přímé akci jakékoli, vyjádřete solidaritu revolučnímu hnutí, které funguje v Bělorusku pod tvrdým represivním tlakem už deset let.“

→ Zdroj:

<https://www.afed.cz/text/7557/belorusko-vynesen-rozsudek-nad-anarchopartyzany>

INFORMACE O MUČENÍ ANARCHOPARTYZÁNŮ

V úterý 28. prosince 2022, sestra anarchisty Dmitrije Dubovského po návštěvě bratra ve vazební věznici zveřejnila zprávu, v níž vypráví příběh o mučení, které bylo použito proti anarchistickým partyzánům v prvních dnech po jejich zatčení: Igoru Olinevičovi odřízli kus kůže na noze, Dmitrij Dubovskij byl dušen igelitovým pytlem a pověšen do pozice tzv. vlašťovky. Již předtím bylo oznámeno, že si Sergej Romanov podřezal žíly kvůli soustavnému bití od strážů.

Víme, že tito i další anarchisté opakovaně čelili bití ze strany represivních orgánů. Ale od srpna 2020 pozbyli fyzické jakýchkoli zábran. Tento do očí bijící sadismus byl přítomen v takzvaných „silových“ resortech ještě před začátkem protestů. Člověk se nepromění ve zvíře přes noc. Mučení a bití bylo před užitím na „politických“ testováno na běžných vězňích.

V článku na *pramen.io* se dále uvádí:

„Příběh běloruských anarchopartyzánů je jen kapkou toho, co se nyní v této zemi děje. Za mřížemi sedí tisíce lidí, kteří nemají vůbec žádný hlas a není pochyb o tom, že jsou neustále bití a mučeni, a to i po vynesení rozsudku. Běloruská diktatura se z autoritářského režimu proměnila v sektu sadistů, kteří jsou připraveni prolévat krev nejen kvůli zachování moci, ale také kvůli radosti z procesu samotného. Máte-li nějaké pochybnosti o lidech pracujících v KGB a na ministerstvu vnitra, vzpomeňte si na všechny, kteří nyní

ve vězení bojují za svobodu.

Nikdy nezapomeneme na žádnou kapku krve prolitou v boji proti režimu. Za každé zasténání a pláč zaplatí nejen důstojníci, ale také každý hajzl, který rozsudek vykonal. V roce 2020 jste vyhráli, ale válka proti diktatuře pokračuje!

Dokud nebudou všichni svobodní!“

→ Zdroj:

<https://www.afed.cz/text/7558/krev-na-vasich-rukou>

<https://pramen.io/en/2021/12/blood-on-your-hands-regarding-information-about-torture-of-anarcho-partisans/>

DMITRIJ DOBOVSKIJ

A STANOVISKO

ABC- BĚLORUSKO

Den po zadržení skupiny anarchistů partyzanů, bulvární propagandisté zveřejnili video, ve kterém Dmitrij Dubovskij připouští svou vinu při útoku na režim a svědčí proti ostatním členům skupiny. V té době stoupenci Lukašenka spěchali s vydáním zpráv o vážných obvinění z terorismu. Dlouhodobé zapojení Dmitrije do anarchistického hnutí vedly k otázce pravdivosti příběhu o anarchistovi, který spolupracuje s vyšetřovateli.

Čekisté věznili Dmitrije a ostatní partyzány téměř rok v centru vazebního vězení KGB. Informace se dostaly do světa venku velmi zřídká. V průběhu roku takzvaného vyšetřování jsme nemohli zjistit žádné podrobnosti o tom, co se stalo, aby nám to umožnilo vytvořit si jasný názor. Pokračovali jsme v podpoře Dmitrije navzdory některým hlasům, které ho odsoudily v prvních dnech po zveřejnění „přiznání“.

O rok později anarchističtí partyzáni sdíleli s příbuznými informace o mučení a násilí způsobeným státem. Dubovskij tvrdí, že začal svědčit kvůli mučení. Zároveň ve svém svědectví neprojevil lítost, ale pokračoval v podpoře politického pozadí případu. Rozsudek 18 let ve vězení ukázal, že Dubovskij nespolečně spolupracoval s vyšetřovateli. Neobdržel žádnou výhodu ze svého svědectví, s výjimkou zastavení mučení.

A i přes to všechno, jsme cítili, že rozhodnutí o podpoře Dmitrije by mimo jiné mělo

být vyjádřeno zbytkem anarchistické partyzánské skupiny. Pokud víme, žádný z anarchistů neodsuzuje vlastní činy. Všichni čtyři zůstávají soudruhy navzdory všem překážkám.

Rozhodli jsme se objasnit tuto otázku pro všechny, a zejména pro ty, kteří nadále vyžadují bojkot Dmitrije Dubovského. S ohledem na názor soudruhů a okolnosti svědectví jsme se rozhodli Dmitrije i nadále podporovat.

ABC – Bělorusko

abc-belarus.org

→ Zdroj:

<https://abc-belarus.org/?p=14567&lang=en>

DMITRIJ DUBOVSKIJ

O ZADRŽENÍ

A ODDANOSTI

IDEJÍM

Toto je část dopisu od anarchisty Dmitrije Dubovského s jeho poznámkami o soudruzích zadržných ve společné věci.

Jen pár řádků pro doplnění mé poslední odpovědi. Během rozhovorů a diskusí se soudruhy jsme se identifikovali jako skupina anarchistů z různých měst, kteří se rozhodli podílet na odporu proti neuznané a okupační moci. Jednoduše, jsme anarchisté, kteří se rozhodli připojit k lidovému odporu a podporovat povstalecký boj. Kromě elementární solidarity a soucitu s lidmi měl každý z nás pro tento krok své vlastní důvody.

S větší mírou pravděpodobnosti mohu říci, že všichni členové naší skupiny budou jednomyslně, s hrdostí a bez lítosti deklarovat svoji volbu. A to i přes tak obrovský časový rámeček pro nás připravený.

→ Zdroj:

<https://kronika.noblogs.org/post/2021/02/18/dmitrij-dubovskij-o-zadrzeni-a-oddanosti-idejim/>

POLITICI JE NEVIDÍ, LIDÉ OSLAVUJÍ: PROČ JE ANARCHISMUS V BĚLORUSKU TAK ATRAKTIVNÍ?

Uběhl rok od té doby, co jsem nebyla doma. Místo pobytu jsem měnila každých pár týdnů, abych se vyhnula zadržení a sledování, nepoužívala jsem telefon. Tvář jsem zakrývala, kdykoli jsem vyšla z bezpečí. Na krátkou dobu jsem byla zadržena a bylo proti mně zahájeno trestní stíhání. Všechny mé soudružky a soudruzi byli buď ve vězení, nebo na útěku - a já jsem se ocitla v Evropské unii v postavení uprchlíka. Již od roku 2005 jsem byla politicky aktivní a považovala se za anarchistku, ale nikdy bych si nemyslela, že budu muset nadobro opustit zemi.

Zdá se, že povolební protesty v Bělorusku utichly, ale vzpomínky i nadále žijí v srdcích lidí. Lidé ztratili své milované, jejich nejbližší byli uvězněni, bití a museli zemřít na Covid-19 krátce po zadržení. Lidé sedí ve vězení za cokoli od komentářů na komunikačním kanálu telegram až po spiknutí s cílem realizovat státní převrat. Tisíce lidí byly nuceny opustit zemi ve strachu o své zdraví a život. Miliony zůstaly a s úzkostí čekají na domácí prohlídku, zatčení, vyhrožování, že je připraví o rodičovská práva nebo práci za jejich politický postoj.

Avšak politická perspektiva zachovaných vzpomínek je obvykle prezentována nejdůležitějšími hráči z hlavního proudu, a ti mají přístup k penězům, politickým analytikům, světovým soudům. A přesně jako Lukašenko vytváří příběh o Bělorusku, které chránil před vnějším zásahem zastoupeným Světlanou Cichanovskou a spol., tato opozice zase vytváří obraz pokojného a civilizovaného protestu střední třídy s cílem dosáhnout zastupitelské demokracie. Odstíny mezi tím chybí. A jeden z těchto odstínů je anarchistický pohled.

Životaschopná hrstka

Anarchistické hlasy jsou odjakživa vyloučeny z hlavního příběhu opozice v Bělorusku. „Nejvíce nezávislá média“ jsou tady ta liberální nebo konzervativní. Anarchisté

a anarchistky získali pozornost pouze tehdy, když oslovili veřejnost natolik, že již nebylo možné to ignorovat. Například v roce 2017 v průběhu protestu proti dani z nezaměstnanosti, kdy v regionálním městě stáli v čele demonstrace. Noviny pak napsali o tom, jak „lidé pochodují centrem města“. Anarchistické hnutí v zemi není početné, ale je vcelku organizované díky rokům nucené podzemní činnosti a rozvinuté kultuře kolektivní bezpečnosti. Když existující opoziční strany mají problém získat dvacet lidí, kteří by přišli do ulic, anarchisté a anarchistky snadno vytvářejí takzvaný black bloc (černý blok) z padesáti lidí.

V srpnu 2020 a v období před tím se Cichanovská se svým týmem bála veřejně svolávat protest nebo se účastnit nepovolených a spontánních pochodů. Později je vyhostili ze země nebo uvěznil, zatímco jiné strany byly aktivně připraveny pro obsazení pozic v nové vládě. A tak anarchisté vstoupili do čerstvě vyprázdňené politické scény během demonstrací jako jedna z mála skupin s jasným politickým postojem - která navíc působí jako kolektiv, který běloruskou veřejnost zajímal a oslovoval. Lidé prahli po letácích, rozhovorech a rytmech vzdoru - a anarchistické skupiny to všechno měly.

Anarchistické skupiny mohly sdílet i své zkušenosti s dlouhodobým organizováním se proti režimu, trvalým zakoušením represí. Zároveň informují o tom, jaká bezpečnostní opatření mohou být použita při přímých akcích nebo při pochodech. Vysvětlily důležitost kombinování různých protestních taktik a také jak se stát snaží udržet monopol na násilí, a nezapomněly ani na taktiky ochrany před plynem, vodními děly a projektily. Nikdo je moc neposlou-

chal. Hlavní telegramové kanály slouží pouze k svolávání lidí do ulic a podněcování pomsty proti policii (prostřednictvím ničení policejního majetku) bez jakéhokoli tematizování bezpečnosti. Vyhýbají se diskusím o rozdílech mezi klidnými a násilnými protesty. Když se anarchistickým skupinám nepodařilo oslovit své publikum online, vydaly se šířit informace do ulic. Zúčastnily se sousedských setkání, vytvořily malý komunikační kanál určený pro sebeorganizaci. Poskytly také právní poradenství a taktiku (ne)komunikace s policií během zadržení. Vytiskly tisíce letáků a samolepek pro jiné demonstranty a protestující. Právě anarchistické skupiny otevřely diskuzi o tom, koho považovat za politického vězně. Mainstreamové lidskoprávní organizace poměrně často vylučují lidi, kteří byli „násilnější“ než ostatní, nebo nepatřili před vypuknutím protestů mezi politicky aktivní osobnosti. Politicky sdružené kolektivy také vytvořily mapu bezpečnostních kamer a prototyp webu se sbírkou zjištěných identit členů a členek policejních jednotek zapojených do násilných intervencí a represí.

Zvýšil se také dosah anarchistických médií. Anarchistický blogger Mikola Dziadok byl jedním z posledních osobností, které nejenže reportovaly z ulic a verbovaly nové protestující, ale také přinesly politickou analýzu. Lidé nepochybně víc nadchnul jeho anarchistický obraz, než pochopení myšlenek tohoto hnutí. Navzdory tomu je možné

mluvit o úspěchu - v případě skupin, které státní orgány a běžní lidé po celém světě zavrhnou.

Nejhorší nepřítel státu

Zatímco nezávislá média věnovala anarchistickým skupinám jen pár řádků, jedinými organizacemi, které o nich psaly jako o hnací síle protestů byla policie a státní média. Přirozeně šlo do určité míry o zveličení, ale zároveň měli propagandisté a policie pravdu - jestliže anarchisté a anarchistky organizovali protesty místo toho, aby unikali před zatýkáním, mohli teoreticky změnit mentální nastavení slušného množství lidí vůči formám protestu a politickým požadavkům.

Nebylo to poprvé, kdy se anarchisté a anarchistky stali protagonisty v „dokumentárních“ filmech vysílaných v národní televizi. Zasloužili se dokonce o policejní kanál na telegramu, který slouží specificky k odhalování identity anarchistek a anarchistů.

Anarchistické kolektivy vyvinuly velké úsilí na analýzu předchozí represe a vytvořily silnou kulturu kolektivní bezpečnosti, která by policii zabránila získat přehled o hnutí. Tato kultura však ztratila svou hlavní oporu, spočívající v zásadě „nemluvte s policaj-

ty a šifrujte svá zařízení“, když policisté mučili anarchistu Dziadoka, aby získali přístupová hesla. Lidé začali pochybovat, že budou schopni snést fyzický nátlak a chránit citlivé informace o hnutí. Navzdory tomu nejsou známy případy anarchistů nebo anarchistek, kteří by dnes na sebe donášeli u soudu. Podle běloruského Anarchistického černého kříže, který poskytuje finanční podporu 11 let, ale bylo 28 lidí zatčeno za anarchismus a antifašismus (včetně jedné ženy) a většina z nich stále čeká na soud. Je třeba poznamenat, že ani jedno politické hnutí či skupina v Bělorusku nemá v současnosti tolik uvězněných. Někteří však nejsou považováni za politické vězně: čelí různým obviněním z účasti na pochodech přes založení mezinárodní zločinecké organizace až k terorismu.

Revoluce nebo zrození politického subjektu?

Tento proces umožnil běloruským anarchistům, aby se konečně setkali se „skutečnými“ lidmi, mluvili s nimi, zažili velkou podporu, solidaritu a obdiv. Doufejme, že hnutí bude vítané a chráněné před represí jakéhokoliv nového „demokratického“ režimu.

Po tolika letech neúspěšného boje jsem neočekávala, že Alexander Lukašenko jen tak snadno odejde proto, že ho někdo poprosí a přinese květiny jeho ochrance. Poslední rok pro mě nebyl transformací politického režimu, ale spíše rok osvěty a myšlenkového přenastavování běloruské populace. Absence politických špiček, které by lidem říkaly, co mají dělat, vedlo k tomu, že lidé byli zapojeni do množství diskusí o metodách a politické budoucnosti země. Většina stále sní o ráji zastupitelské demokracie, ale

mnozí zažili, co to je, aktivně se chopili jejich vlastní agendy a snít takový sen už jim nemusí stačit. Odlišnou realitu ale naneštěstí nebudou moci tak brzy zakusit.

Autorka je anarchistka a touží zůstat v anonymitě.

Z angličtiny přeložila: Z. Mihaliková

→ Zdroj:

<https://kapital-noviny.sk/politickich-nevidia-ludia-oslavuju-preco-je-dnes-anarchizmus-v-bielorusku-taky-pritazlivy/>

MOŽNOSTI TLAKU NA DIKTÁTORSKÝ REŽIM V BĚLORUSKU

Do vězení se dostali anarchisté, kteří mají bohaté zkušenosti s represí pod vládou Lukašenka. Uvěznění byli Dmitrij Dubovskij, Igor Oliněvič, Sergej Romanov, Dmitrij Rezanovič, Mikola Dziadok, Akihiro Gaevsky-Hanada a další. Důvod jejich stíhání je zjevný: vzepřeli se diktatuře. Režim v Bělorusku se v tomto neliší od ostatních diktatur. Neakceptuje aktivní vzdor proti vlastní zločinnosti, i kdyby šlo jen o aktivitu jedinců nebo malých skupin. Vládnoucí třída si uvědomuje, že po tolika letech útlaku má jakýkoli odpor velký potenciál ke zmohutnění do stavu, kdy ho režim neustojí a padne.

Represe ze strany struktur hájících režim sílí souběžně s tím, jak se odpor stává masovým. V ulicích běloruských měst již jsou tisíce lidí, kteří usilují o svržení diktátora. Většina z nich nemá jiný cíl než zavést v zemi parlamentní demokracii západního stříhu. Z anarchistické perspektivy to lze posuzovat jako nedůsledný postoj, který nemíří na základní podstatu problému.

Přesto z toho lze vyvodit dva pozitivní závěry:

1) Již samotný tlak na režim a možné dosažení jeho pádu může znamenat zlepšení situace uvězněných anarchistů i dalších vězňů. Může dojít ke snížení trestu, zlepšení podmínek věznění, nebo dokonce propuštění.

2) Každá vzpoura proti útlaku, jakkoli může zprvu být reformistická, v sobě nese poten-

ciál později přilnout k revolučním cílům. Aktivní účast revolučních minorit k tomu může přispět tím, že budou tlačit na to, aby se aktivity dostaly za limity buržoazně demokratického rámce.

To, k čemu dochází v tzv. Bělorusku, není sociální revoluce tak, jak o ní uvažují anarchisté. Nedělejme si žádné iluze, ať později nemusíme řešit bolest z deziluze. Nehledejme v událostech to, co tam není. Chybějící revoluční obsah ale také neberme jako záminku k tomu stát pasivně stranou. Je třeba být bez iluzí, ale zároveň do situace zasahovat anarchistickými způsoby. Snažit se zvrátit běh událostí ve prospěch anarchistických cílů.

Některým anarchistům v minulosti byl v Bělorusku zkrácen trest v důsledku tlaku mezinárodního společenství, lidskoprávních organizací, diplomacie a dokonce i členů Evropského parlamentu. Někteří lidé nyní své naděje vztahují právě k těmto sférám. I když předčasné propuštění je pro sou-

druhy a jejich blízké obrovská úleva, i zde je třeba se mít na pozoru před iluzemi. Pokud Lukašenkův režim přistoupí k rozvolnění represivních opatření na základě tlaku diplomacie nebo vládnoucích elit z jiných zemí, nejde o projev dobré vůle. Není to nezištná pomoc. Bývá to strategická volba, která má učinit režim v očích zahraničních kritiků legitimnějším a zmírnit tím mezinárodní tlak. Propuštění několika vězněných vytváří dojem, že režim reflektuje své chyby a nechce v nich pokračovat. Je to však zastírací manévr. Režim se totiž v jádru nemění. Jede dál ve stejných kolejích, jen s podporou oficiálních ochránců lidských práv, kteří ze zahraničí nevědomky pomáhají spoluvytvářet lepší obraz režimu, než jakým skutečně je.

Každé zlepšení situace vězněných soudruhů je velmi pozitivní zpráva. Nedopusťme ale, aby se to stalo záminkou k opuštění anarchistické perspektivy a nesmlouvavé negace autoritativních struktur všech států. Členové Evropského parlamentu a vládní diplomaté nemohou být nekriticky oslavováni. I když se někdy zasadí za propuštění anarchistů z vězení, nepojí nás s nimi vztah partnerství. Nesmíme k nim vzhlížet jako k naději, protože jejich cíle v důsledku znamenají blokování a maření našich cílů.

Igor Oliněvič, jeden z vězněných anarchistů, již v roce 2011 ve svém vězeňském deníku „Jedu do Magadanu“ vyjádřil skepsi vůči pomoci ze strany vlád a jejich institucí, když napsal: *„Bělorusko ekonomicky plní roli primární, nejvíc ekologicky znečištěné země díky zpracování ropy a plynu, výrobě plastů, potravinových doplňků, hnojiv, papíru, cementu atd. Obecně může Evropa po libosti přijímat rezoluce a provádět dekorativní manévry ohledně demokracie, ale fakticky jí takový stav věcí vůbec nevádí. „Kše-*

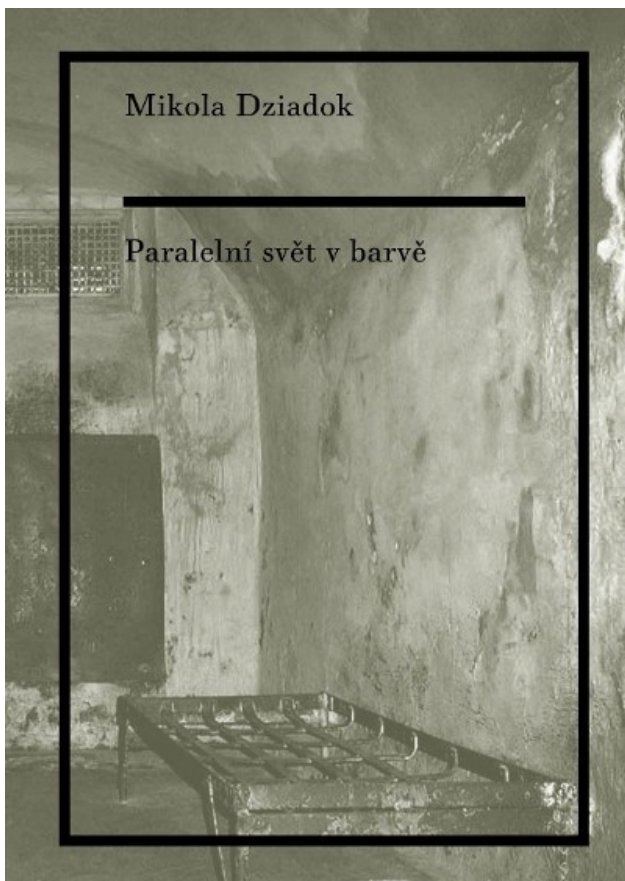
ftovat je možné i s kanibaly“ – to je podstata evropské politiky.“

Toto není jen vyjádření nedůvěry v oficiální politiku. Je to také náznak toho, kudy se revoluční síly mají vydat. Vlády a byznysmeni Evropské unie mají zájem především na hladkém mezinárodním obchodu. Když jim v tom Lukašenkův režim nebude bránit, nemají důvod se zasadit o jeho sesazení. Jak dobře poznamenal Igor Oliněvič, *„Nemáme odkud očekávat pomoc. Nikdo nás nechrání, kromě nás samotných.“*

Pokud víme, že stabilita běloruského režimu závisí na kšeftech s okolními zeměmi, vyplývá z toho, že k destabilizaci významně přispívá blokování těchto kšeftů. Igor již před lety nastínil, jaká ekonomická odvětví jsou v zemi klíčová. Každý z nás má schopnost si zjistit více o jednotlivých ekonomických aktérech a jejich postavení v regionu, ve kterém žije. A každý, i s minimem prostředků, může problematizovat nebo zastavit jejich provoz. Běloruský režim není izolovaným fenoménem uzavřeným mezi státními hranicemi. Jeho ekonomické a politické zájmy se rozprostírají po celém světě. Vysledovat je a zasáhnout dává větší smysl, než se spoléhat na manévry mocností.

→ Zdroj:

<https://lukasborl.noblogs.org/moznosti-tlaku-na-diktatorsky-rezim-v-belorusku/>

Kniha běloruského anarchisty, který byl pět let vězněm Lukašenkova režimu. Kromě reflexe vězeňského pobytu měl autor touto knihou na mysli i vytvoření jakéhosi pomocného manuálu pro potenciální vězně. Mikola Dziadok (nar. 1988) byl v září 2010 zatčen a s řadou dalších anarchistů (například Igorem Oliněvičem, jehož vězeňský deník *Jedu do Magadanu* byl v Česku vydán v roce 2014) byli obviněni ze žhářského útoku na ruské velvyslanectví, štáb běloruské armády, banku a kasino v Minsku. Odmítl žádat o prezidentskou milost, odseděl si celý trest a navíc půl roku za vzdor vůči vězeňské správě.

→ 100 stran A6, doporučený příspěvek na pokrytí nákladů 50 Kč

→ nakladatelstvi.afed.cz

UŽITEČNÉ ODKAZY

- **Anarchist black cross / Bělorusko**
abc-belarus.org
- **Anarchistický černý kříž / Česko**
abccz.noblogs.org
- **ABC news / Česko**
abcnews.noblogs.org
- **Anarchist black cross Fedaration**
abcf.net
- **Anarchist black cross / New York**
chiabc.tumblr.com
- **Anarchit Black Cross / Drážďany**
abcd.org
- **Anifénix**
antifenix.noblogs.org
- **Díra ve zdi**
diravezdi.noblogs.org
- **Kronika odporu**
kronika.noblogs.org
- **Criminals for freedom**
criminalsforfreedom.noblogs.org
- **Lukáš Borl /archiv**
lukasborl.noblogs.org
- **Incarcerated Workers Organising Committee**
iwoc.iww.org.uk
- **Prison Journalism Project**
prisonjournalismproject.org
- **Emthy Cages Collective**
prisonabolition.org
- **Anarchist news**
anarchistnews.org

International
Week
OF
SOLIDARITY
WITH
**ANARCHIST
PRISONERS**
23.08 - 30.08

www.solidarity.international

AGAINST THE STATE, ITS PRISONS,
AND ITS POLICE

SOLIDARITY WITH ANARCHIST
PRISONERS
JUNE11.ORG

**PUBLIKACE
JE 100% BENEFICE.**

**PŘISPĚJ KOLIK TI
OKOLNOSTI DOVOLUJÍ.**

Pro vznik této publikace jsou dva hlavní důvody. Motivovat k psaní dopisů vězněným lidem, a zároveň získat prostředky pro anarchisty vězněné v takzvaném Bělorusku.

Uvnitř informuji o tom proč a jak dopisy psát. Připojuji úvahy vzešlé z mých osobních zkušeností s uvězněním a také koláže zahrnující útržky z vězeňské korespondence.

Anarchisté, kterým vybrané peníze poslouží, se dostali do vězení protože se svými postoji a činy vzepřeli diktátorskému režimu. Jejich situace je náročná, protože jsou vězněni v postsovětské zemi, která si ze své minulosti zachovala nejodpornější totalitní praktiky jako je mučení, státní teror a násilné potlačování opozice.

Persekuce a vězeňská realita se ale týká také lidí žijících v takzvaných demokratických zemích. I to se snažím tímto počinem připomenout. Neexistuje totiž protiklad mezi diktaturami a demokraciemi. Jsou jen různé tváře, kterými se projevuje globální kapitalistická totalita.